

ményében fogalmaz az első versektől kezdve. A *mindenki táplálékként*, *ahogy már írva van* krisztusi magatartása indítja az önmagát eleven étékként följánló költői gesztusra. A *látja Isten, hogy állok a napon / Látja árnyam kövön és kerítésen* tanúságtétele az utolsó versekig elegendő vigasznak bizonyul számára. Pilinszky nem kedveli a tapasztalat szót. *A múlt, a lezárttság végleges közelében kell megtennie a művésznek az „első, reménykeltő lépést”* mondja.¹⁵ Az *egzisztencia gyökeréig való hatolásról* beszél, arról, hogy az igazi művész nem tapasztalatait által tud a világról.¹⁶

¹⁵ Lásd 4. lábjegyzet

¹⁶ Lásd 2. lábjegyzet 117. oldal. „Haza akartam, hazajutni végül”. Beszélgetés Forgács Rezsővel.